

Forhold vare til Behandling; at vi skulde se at faa nedsat en lignende Kommission som den, der i sin Tid blev nedsat angaaende Vestindien. Jeg har ogsaa i Aar i Finansudvalget foreslaaet, at vi skulde nedsætte en saadan Kommission, der skulde have til Opgave at søge at bringe Orden i Forholdene og at bringe det mest mulige ud af Indtægterne og gavne Grønlænderne saa meget som muligt. Det blev da fremhævet af den daværende Formand for Finansudvalget, Hr. J. C. Christensen, at det maaske vilde være bedre at faa en enkelt Mand derop i Stedet for en Kommission, og det blev støttet fra vor Side. Jeg tror derfor, at det er paa Grundlag af disse Forhandlinger, at dette Forslag er fremkommet. Men jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) angaaende dette Forslag, om; at vi unægtelig ikke havde tænkt os, at Forslaget skulde fremkomme i denne Form.

Det er mærkeligt at se, at et Land som Grønland, hvor der kun bor 12,000 Mennesker, skal koste den danske Stat saa mange Penge, som Tilfældet er, men det kunde maaske endda være det samme, hvis Grønlænderne saa havde det særlig godt. Grønland koster os nu henved 300,000 Kr. for Handelens Vedkommende, og til forskellige kulturelle Formaal anvendes 150,000 Kr., saa at vi komme op til et Underskud paa omkring $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man skulde tro, at man med disse Penge maatte kunne gøre noget overordentlig godt for de 12,000 Mennesker deroppe, saa at de befandt sig særdeles vel, men Forholdet er, at de have det overordentlig daarligt, saa daarligt, at der er adskillig Grund for Rigsdagen til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. De, der have fulgt med i den grønlandske Sag, vide jo, at der ankes over mange Ting. Grønlænderne have det saa daarligt, at de til Tider ligefrem sulte. Deres Beboelsesforhold, deres hygiejniske Forhold ere af en saadan Art, at der er adskillig Grund til herhjemme fra at gøre, hvad der kan gøres, for at forbedre dem. Naar man nu ser hen til, at der neppe er noget andet Land i Verden, hvor man driver Handel efter det Princip, som anvendes i Grønland, er der nogen Grund til at sige, at dette Princip neppe er rigtigt. Allerede i 1840 blev der nedsat en Kommission angaaende Grønland. Den udtalte, at „Tiden til Frihandel endnu ikke er inde, men man foreslaar en sagkyndig, permanent Kommission af Mænd med Interesse for Grønlændernes

Vel, da man ikke kan forudsætte, at de to Institutioner, Missionen og Handelen, der have deres særlige Interesser, ere skikkede til at varetage Grønlændernes Tarv.“ Saaledes udtalte man sig i 1840 om den Ting, og jeg tror, at man med samme Ret kan sige det nu, at ingen af de to Institutioner, hverken Missionen eller Handelen, er skikkede til at varetage Grønlands Tarv. Det er ganske mærkeligt at se, at man i 1840 udtalte, at Tiden til Frihandel vel ikke var inde endnu den Gang, men man ventede, at den i en nær Fremtid skulde være det. Nu er der gaaet 70 Aar siden, men endnu den Dag i Dag drives Handelen paa Grønland som Monopolhandel. Der findes neppe andetsteds i Verden længere noget Land, hvor man driver Monopolhandel med sine Kolonier, hvor man tvvinger Befolkningen til at købe Varer til en bestemt Pris og til at sælge sine Varer til en fastsat Pris. Det er et Forhold, der paalægger os det allerstørste Ansvar overfor Grønlænderne. Det blev oplyst af en af de foregaaende Talere, at de Produkter, der vare købte i Grønland til en Pris af 179,000 Kr., vare solgte herhjemme til en Pris af 600,000 Kr. Det er saadant noget som 300 pCt.; den danske Stat har tjent paa disse Varer, og det er en saa glubsk Avance, at den nok kunde give Anledning til, at man spørger sig selv: Have vi nu ogsaa Ret til at gøre det? Naar man hører, at f. Eks. et Ræveskind købes i Grønland for 6—7 Kr. og sælges her for 200 Kr., vil man se, hvor endnu langt større Avancen kan være paa en enkelt Vare; og saa spørger man sig selv: Har man saa Lov til ikke at gøre det bedre for dem, end det i Virkeligheden er?

Og det er særdeles daarligt deroppe, fordi Grønlænderne til en vis Grad ere stavnsbundne til Grønland. Disse Folk ere ikke, som mange tro, en Race, der er uimodtagelig for Kultur. Paa Grund af visse Særegenskaber ved den grønlandske Kvinde er det i Aarenes Løb gaaet saaledes, at Racen er bleven meget blandet i Grønland. Der rinder dansk Blod i Aarerne paa Befolkningen deroppe i temmelig stor Maalestok. Og den Blandingsrace, der er kommen, er ikke som andre Blandingsracer en Race, der ikke kan bestaa. Det viser sig tværtimod, at den er en særdeles dygtig Race. Det er netop saaledes, at Blandingerne ofte ere fuldt saa dygtige som de ægte Eskimoer. Naar der altsaa der lever en Befolkning, i hvis Aarer der for en stor Del rinder dansk